

Маргаритка отказа, Тя се скри въ стаята и дори не искаше да излѣзе да посрещне Иванка.

Следъ малко Маргаритка сама излѣзе на разходка изъ полето. Презъ нощта бѣше валѣло. Още като премина нѣколко крачки изъ ливадата, тя нагази въ мократа трева. Хубавитѣ ѝ обуца се наквашиха и накаляха. Отъ мъжа тя почна да вика и плаче.

Иванка бѣше на близо, чу нейния викъ и отърча да види, защо плаче.

— Съ такива леки обуца не може да се ходи изъ мократа трѣва! Чакай, азъ имамъ още единъ чифтъ нови дървени обуца, които завчера тате ми купи отъ панаира. Ще ти ги донеса да се преобушъ. И припна къмъ дома.

Следъ малко тя донесе още едни тежки обуца и помогна на надменната столичанка да ги обуе. Маргаритка се смири. Тя благодари на Иванка, взе въ ръжка своитѣ леки градски обуца и продължи разходката си. придружена отъ услужливото и добродушно селенче.

Сега Маргаритка ходѣше свободно изъ мократа трева, безъ краката ѝ да се квасятъ и се увѣри, че и съ тежки селски обуца може да се ходи, дори по-добре, когато земята е мокра.

Следъ време Маргаритка свикна на тежкитѣ дървени обуца и всѣкога, когато валѣше дъждъ и се разкаляше, тя надѣваше свои дървени обуца, каквито баща ѝ купи по нейно искане.

Д. Ч.

